

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Al final, va resultar que la mare de totes les batalles va tenir un mal part i la criatura nasqué morta. Per més desgràcia, se'n va emportar amb ella uns quants milers d'infeliços, menystinguts per l'equip mèdic de planta.

En tot aquest procés de la guerra del Golf hi va haver un element que en aparença tenia un gran pes: l'orgull àrab. Es donava per fet —o quasi— que aquest tret de caràcter tindria una importància decisiva. A mi, a part de semblar-me que l'orgull és més un defecte que no pas una virtut, em produïa desassossec el costum petoner dels àrabs, que s'agenollaven per besar la mà dels seus líders i després, a l'hora de caure presoners, també s'ajupien per besar les mans dels seus captors. És clar que és bo de no oblidar mai la manera d'ésser d'altres pobles, però la imatge que ofereixen els vençuts era patètica. I ens vam assabentar d'episodis capaços de deixar mal parat qualsevol orgull, com el dels 40 soldats iraquians que van llençar les armes, alçaren els braços i es rendiren a un avió robot alià, dirigit per comandament a distància.

Insisteixo que el fet que els àrabs no fossin orgullosos no els desmereixeria gens. L'home superior és digne, però no orgullós. I l'inferior és orgullós, però no digne. Ho digué Confuci i estic convençut que tenia tota la raó.

Reflexions de postguerra

Potser els àrabs pateixen el mal de tots els pobles que, en el passat, n'havien conquistat d'altres, dominant-los i formant un gran imperi. Quan el perden, no se'n saben avenir i tracten d'erigir en dret perdurable l'enyorança i la reivindicació de les seves rampinyes pretèrites. Si el mal de molts fos consol dels encantats, potser es resignarien considerant la passada grandesa de nacions que foren poderoses i avui fan la viu-viu, el sol se'ls pon a domicili i encara gràcies. Que no falti! Els exemples abunden, i allò que un dia fou el cor de la Roma imperial, que dominava tot el món conegut aleshores, actualment és Roma, una ciutat bellíssima amb una demografia de mesura humana i una gent captivadora.

Jo crec —i els prego que m'ho perdonin— que als àrabs els anirà bé que l'Iraq hagi perdut la guerra. Al seu dia, vaig escriure i publicar que als Estats Units de Nord-amèrica els convenia haver perdut la guerra del Vietnam, perquè la humilitat sol ésser una bona consellera. Per moltes opinions contràries que pugui suscitar aquesta afirmació meua, crec que els Estats Units han canviat des d'aquella derrota, tot i que ara se'ls acusi d'haver provocat la guerra del Golf. A mi

m'agrada més de creure que l'autorització d'utilitzar les armes va donar-la l'ONU, que pel meu gust ha d'ésser l'encarregada d'establir aquest nou ordre mundial del qual es parla tant.

Através de desitjar-ho, m'atreveixo a esperar que els problemes de l'Orient Mitjà seran degudament atesos. Entre altres coses, potser es podrà convèncer els israelians i els palestins que allò més important no és saber qui va arribar primer a les terres que ocupen, sinó que hi són tots dos i el que cal és que aprenguin a conviure-hi procurant de donar el mínim de molèsties a la resta de la humanitat.

Ah, i queda la qüestió del petroli! Seria bo considerar-lo com a producte en un mercat honest, on els productors i els consumidors han de tenir una ètica que presideixi el tracte mutu. Ja sé que no s'hi val a exagerar, però se m'acut de fer present que la compra-venda de llet condensada (com a cas) no és motiu de guerres. I tants i tants articles d'aparador i de taulell que permeten negocis honestos sense necessitat de ballar-se.

Pere Calders